

Muzej likovnih umjetnosti

Europska avenija 9, Osijek

www. mlu.hr

tel. 031 251 280

Muzej likovnih umjetnosti u Osijeku

objavljuje

NATJEČAJ

za sudjelovanje na izložbi **30. slavonski biennale**

Slavonski biennale je skupna, žirirana izložba na kojoj se predstavlja

suvremena vizualna umjetnost po izboru

Ocjenjivačkog suda u sastavu:

Tevž Logar, kustos, predsjednik

Lea Vene, kustosica

Viktor POPOVIĆ, umjetnik

Róna Kopeczky, kustosica

Valentina Radoš, kustosica izložbe,

naslovljena

30. slavonski biennale

Ovo nije još jedan biennale

Ovo nije još jedan biennale koji se tradicijom i dugovječnosti želi koristiti kao polugom za

relevantnost, niti je ovo još jedan biennale koji vlastitu vjerodostojnost potkrepljuje okruglom obljetnicom. Ovo nije još jedan Biennale gdje od umjetnika i umjetnica tražimo da se izjasne u okviru naslovne teze, a ni da nam dokazuju bijenalnu ozbiljnost. Umjesto toga, naslovom ove bijenalne izložbe prepoznamo cikličnost povijesnih mijena te jasno iščitavamo prošlost u trenutku koji živimo ovdje i sada. Ovom izložbom želimo stvoriti prostor koji funkcionira kao sigurno utočište, u kojemu možemo zbiti redove u vremenima krize, makar „samo“ u konceptualnom smislu. Želimo u doba artificijelne ekspanzije vratiti ljudsko ljudima, u digitalnom šumu pronaći analogno, dah i slobod(n)e riječi onima koji su utihnuli.

Ovo jest još jedan Biennale koji s pozicije izvan velikih, globalnih centara otvara prostore komunikaciji. Tijekom desetljeća sustavnog rasta, potaknutog iz baze, naša manifestacija dokazala je neočekivano: Slavonski biennale prepoznaje se po ljudskom glasu, koji se najjasnije čuje kroz žamor i zamor tereta nužne suvremenosti – onom glasu koji djeluje preko usmene i osobne predaje, lančano. Poziv koji godinama upućujemo umjetnicima time se širi dulje i dalje nego što se dalo naslutiti davne 1968., kada je prvi Biennale postavljen u Osijeku. Ovim, 30. izdanjem Slavonskoga biennala bavimo se tom činjenicom.

Pitanje koje si postavljamo glasi: ima li umjetnost moć transformacije i moć spajanja u vremenima krize ako je biti suvremen zapravo učiniti korak unatrag, odnosno vratiti se na autonomne postavke umjetničkog djela? Ako obrnemo poziv i umjetnicima damo prednost glasa, što bi nam oni poručili?

Valentina Radoš

To nije zavjet šutnje

Nitko se ne sjeća da je itko od njih to potpisao, jer nije bilo ceremonije, ni tinte, ni zasljepljujuće svjetlosti, ni podignutih ruku – samo postupnog smirivanja i slabljenja glasova. Kao da nas je netko davno upozorio da postoji pukotina između onoga što gledamo i onoga što smijemo misliti, još veća između onoga što mislimo i onoga što se usuđujemo izgovoriti – ali smo, usprkos tome, nastavili vjerovati prizoru. Počelo je, kako takve stvari obično počinju, malim uljudnostima koje su zapravo bile samo uglađeni oblici prezira: smijeh koji nije bio osporavan, simbol koji nije bio doveden u pitanje i riječi koje su bile dopuštene jer je borba protiv njih bila preteška. Netko je jednom napisao da najopasnije misli nisu zabranjene, već iscrpljene do te mjere da odustaju od sebe samih. Zavjet je tako nastao ne iz odanosti, već iz iscrpljenosti, neznanja, a tišina je postala oblik higijene – ljudi su naučili pročistiti svoje misli i riječi prije nego što ih počnu izgovarati, kao da sumnjaju da zidovi imaju dulje pamćenje od ljudi. S vremenom nije nestala samo riječ, već i usta koja su je mogla izgovoriti, ali na ekranima svijet je nastavio prakticirati svoju smirenost, glatku i urednu, kao da je normalnost preživjela upravo zato što je ostala bez glasa.

U starim pričama našeg svijeta carstva su se proglašavala vatrom i mačem, ali u novijim, modernijim verzijama radije koriste svjetlo – jarko, konstantno, u zagrljaju intimnosti ruke ili kao spektakl – bez obzira na intenzitet, jer se u takvom svjetlu sve čini čistim, neizbježnim i, naravno, potpuno pravednim. Pod takvim svjetlom čak i sjene gube pravo na postojanje. Pozornica je puna ljudi koji stalno i glasno govore o mnogim stvarima, najčešće o korijenju, kao da korijenje nije sposobno iscijediti čak i tlo koje ga hrani. Stalno govore o očuvanju nježnim rječnikom vrtlara, pa iako su im vrtovi sa svakim godišnjim dobom sve uredniji, sve je manje vrsta života kojima je dopušteno živjeti u njima. Ponekad se čini kao da se različite misli i riječi same stavljaju pred neku vrstu nevidljivog tribunala, gdje nikada ne saznaju za što su optužene, a ipak tiho nestaju. A publika, s olakšanjem što joj je dan jednostavan tekst, na znak odgovara silovitim pljeskom, neizmjereno zahvalna što je pošteđena tereta sumnje i otpora. Neki čak vjeruju da je to iskreno odobravanje, iako više zvuči kao provjera imaju li dlanovi još uvijek oblik pristanka, kao u nekom romanu gdje je ispravna gesta bila važnija od istinskog uvjerenja.

Promatranje susjeda s druge strane ulice kako vježbaju ovu igru donosi posebnu vrstu usamljenosti, koja podsjeća na one stare stihove u kojima su ljudi šutjeli kada su dolazili po druge, vjerujući da ti drugi nemaju ništa zajedničko s njima. Uvijek počinje s drugima, uvijek postoji utjeha odmaka. Grupa se bez rasprave slaže da previdi osobu koja stoji na rubu – ni sasvim unutra, ni sasvim vani – sve dok ta osoba ne postane riječ, riječ prijetnja, prijetnja izgovor. Zapravo, osim kostima, ništa se nije promijenilo u svim tim godinama. Mehanizam je stariji od sjećanja: prvo imenovanje, zatim ponavljanje, i iz toga se, odjednom, rađa čudo kojim ponavljanje počinje izgledati kao istina. I istina, ponavljana dovoljno dugo, počinje zvučati kao pjesma koju ljudi znaju napamet, iako se više ne sjećaju gdje su je prvi put čuli. Ipak, predanost se mora i pažljivo održavati. Ovisi o disciplini ljudi, o njihovoj spremnosti da progutaju gorku riječ, da previde geste i zamijene poznato za bezopasno. Ovisi o njihovoj vjeri da se nasilje povijesti događa negdje drugdje, na drugim jezicima, na drugim tijelima, na drugim ravnicama, u drugim planinama i na drugim obalama. Ovisi o njihovoj nadi da će proći nezapaženo ako postanu tiši.

Ali ponekad, kasno noću, kada su ulice prazne i zastave vise bez vjetera, pojavljuje se najslabiji nagovještaj drugog zvuka – još ne glasan, ali uporan. Poput okretanja stranice, poput dalekog, gotovo zaboravljenog stiha, i kao da netko, negdje, vježba kako ponovno govoriti, iako zna da možda nitko ne sluša. Tada postaje jasno da zavjet šutnje nikada nije bio namijenjen samo zaboravu, već i čekanju. Bio je to tajni arhiv neizrečenog i sklonište gdje su riječi preživjele svoju zabranu. I možda je cijelo vrijeme nosio nešto drugo u sebi: ne pristanak, već odbijanje, ne kraj, već početak. Jer svaka nametnuta tišina već u svojoj srži nosi klicu glasa koji će se jednog dana vratiti – ne kao šapat, već kao nešto što je predugo živjelo bez okrilja slova, poput riječi koje se moraju ukloniti iz knjiga da bi ostale žive. A kad se vrate, vraćaju se drukčije – oštrije, opasnije i konačno slobodne.

NATJEČAJ I SADRŽAJ PRIJAVE ZA 30. SLAVONSKI BIENNALE

Prijava na natječaj obvezno mora sadržavati:

- osobne podatke: ime, prezime, datum rođenja, adresu, broj telefona, e-mail adresu;
- profesionalni životopis;
- potpunu dokumentaciju o prijavljenom radu s tehničkim podacima o postavu i izradi rada (naziv, godina, tehnika, dimenzije, mjesto/a izlaganja)

- fotografiju visoke rezolucije sa navedenim imenom fotografa ili nacrt rada, a u slučaju izvedbenog rada potreban je i detaljan sinopsis;
- izjavu (*artist's statement*) umjetnika o vlastitom umjetničkom radu
- potpisana suglasnost za korištenje osobnih podataka (potražiti na www.mlu.hr)

Jedan autor / autorica može na natječaj prijaviti **jedan rad**. Svi prijavljeni radovi moraju biti spremni za izlaganje. Natječaj je međunarodan.

Za natječaj se mogu prijaviti isključivo radovi nastali nakon **1. srpnja 2024. godine**. Natječaj je otvoren od objave **do 31. kolovoza 2026. godine**. Izložba će se održavati Muzeju likovnih umjetnosti i u nekoliko dodatnih izložbenih prostora u Osijeku) **od prosinca 2026. do veljače 2027. godine**.

Radovi se obavezno prijavljuju u **digitalnom** obliku PDF dokumenta. Ocjenjivački sud može zatražiti dodatne informacije ili razgledavanje rada uživo. Uz radove koji su izabrani kroz natječajni postupak, na izložbi mogu sudjelovati i pozvani autori / autorice.

Podaci iz prijave na natječaj bit će korišteni za potrebe kataloga, te će se umjetničke izjave u skraćenom obliku koristiti u postavu izložbe kao legenda rada. Umjetnici/ce Muzeju ustupaju pravo na korištenje i reproduciranje predanih materijala u svrhu promidžbe Slavenskog biennala u svim medijima, kao i radi objave u katalogu, pozivnici, plakatu, te na web i Facebook stranicama Muzeja za vrijeme trajanja izložbe. Prijavom na natječaj autor ujedno daje i suglasnost da rad koji je prihvaćen za izlaganje ostane u Muzeju tijekom cijelog trajanja izložbe.

Radovi izloženi na Slavenskom biennalu bit će vraćeni na isti način na koji su pristigli, odnosno radove koji su dostavljeni osobno, autori će osobno i preuzimati, a radovi pristigli poštom bit će tako i vraćeni, osim ukoliko se autori i Muzej drugačije ne dogovore. U slučaju vraćanja radova poštom, poštanske troškove snosi Muzej.

Prijave, sa svim traženim sadržajima, na natječaj se šalju **na e-mail adresu izložbe:**

biennale@mlu.hr

Kontakt telefoni:

031 – 251 280

031 – 251 284

091 – 522 14 16 (kustosica izložbe)

Smatra se da je prijava pristigla u roku ako je poslana na e-mail adresu izložbe **zaključno do 24.00 sata zadnjeg dana roka** za slanje prijave.

Nepotpune, kao i prijave pristigle nakon isteka roka za prijavu, ocjenjivački sud neće uzeti u razmatranje.

Molimo da ostale informacije te *Pravila za održavanje izložbene manifestacije Slavonski biennale* potražite na www.mlu.hr ili nas pratite n <https://www.facebook.com/Slavonski-biennale>

Autor vizualnog identiteta 30. slavnskoga biennalea: Igor Kuduz

Ocjenjivački sud 30. slavonski biennale

Róna Kopeczky kustosica je i povjesničarka umjetnosti sa sjedištem u Budimpešti. Između 2006. i 2015. bila je kustosica u Muzeju Ludwig – Muzeju suvremene umjetnosti u Budimpešti, gdje je bila fokusirana na umjetničke prakse mladih i srednjih generacija umjetnika iz srednje i istočne Europe, specifične za mjesto i situaciju. Od 2015. djeluje kao umjetnička direktorica Galerije acb u Budimpešti i aktivno surađuje u istraživačkim programima i publikacijama Acb ResearchLaba. Radila je na provedbi prvog OFF-Biennale Budapest (2015.) i pridružila se kustoskom timu njegovog drugog izdanja (2017.). Suosnivačica je i suvoditeljica platforme Easttopics, posvećene predstavljanju suvremene umjetničke scene srednje i istočne Europe. Bila je kustosica 18. Tallinn Grafičkog trijenala, koji je održan 2022. s fokusom na srednjoistočnu Europu, brine se za mađarske doprinose platformi Sekundarnog arhiva od 2020., a od 2022. savjetodavna je kustosica za srednju i istočnu Europu u programu javne umjetnosti Donumenta Regensburg. Bila je kustosica Mađarskog paviljona na Venecijanskom bijenalu 2024. Doktorirala je na Sveučilištu Sorbonne

Tevož Logar djeluje kao neovisni kustos, urednik i autor. Bio je kustos ili su kustos niza skupnih i samostalnih izložbi, uključujući Art Encounters Biennial – Bounding Histories. Whispering Tales (2025); U3 – Triennial of Contemporary Art – Against the Stream of Time (2024); Lost in

the Moment That Follows, The Ovidiu Șandor Collection (2023); When in Doubt, Go to a Museum (2021); the Triennial, 54. zagrebački Salon – Bez anestezije (2019); Ulay: I Other (2017), Vadim Fishkin: Light Chaser (2016); Ulay: Irritation (2015); Crossings (2014); Jasmina Cibic: For Our Economy and Culture za slovenski paviljon na 55. venecijanskom bijenalu (2013.); Bas Jan Ader (2012.); Tanja Ostojić: Body, Politics, Agency (2012.); Accretions II (2011.),... i surađivao s institucijama, galerijama, zbirkama i izdavačima, kao što su: Muzej moderne i suvremene umjetnosti, Łódź; Fondazione Sandretto Re Rebaudengo, Torino; Kunsthalle Praha; TBA21, Beč; Zbirka Ovidiu Șandor, Temišvar; Kunsthalle, Bratislava; Bijenale grafičke umjetnosti, Ljubljana; Muzej moderne i suvremene umjetnosti, Rijeka; Muzej Ludwig, Budimpešta; Galerija James, New York; VOX, Montreal; Galerija Cooper, Dundee; Američko sveučilište Beirut; CAC Geneve; Zbirka Kontakt, Beč; Nacionalna galerija Kosova; Galerija Gregor Podnar; Suprainfinit, Bukurešt; Mousse Publishing, Milano; Routledge, New York; i Artforum, New York. Za 58. Venecijanski bijenale 2019. radio je s Paviljonom Republike Sjeverne Makedonije kao kustoski konzultant i Paviljonom Republike Kosovo kao pisac. Godine 2018. uredio je monografiju o radu hrvatskog konceptualnog umjetnika Gorana Trbuljaka. Od 2009. do 2014. bio je umjetnički direktor Galerije Škuc u Ljubljani, Slovenija, i predavač Povijesti umjetnosti 20. stoljeća na Akademiji vizualnih umjetnosti (AVA) u istom gradu. Bio je scenarist cjelovečernjeg dokumentarca Project cancer: Ulay's journal from November to November (2013) i suosnivač je Zaklade Ulay (2014.) u Amsterdamu, gdje je sada i član Savjetodavnog odbora. Između 2022. i 2026. djelovao je kao predsjednik odbora za akviziciju NLB SEE ART kolekcije u Ljubljani, Slovenija. Godine 2014. nominiran je za nagradu Gerrit Lansing Independent Vision Award (Independent Curators International) u New Yorku. Živi između Ljubljane, Slovenija i Rijeke, Hrvatska.

Viktor Popović živi i radi u Splitu. U svojim instalacijama i objektima često koristi pronađene predmete, arhivsku građu i sirove industrijske materijale, istražujući odnose umjetničkog djela i publike te povijesnog i fizičkog konteksta izložbenog prostora. U recentnim radovima fokusira se na modernističko nasljeđe Hrvatske iz socijalističkog razdoblja, osobito na rekontekstualizaciju arhitekture 1960-ih i 1970-ih godina. Izlagao je u galerijama, muzejima i alternativnim izložbenim prostorima u Europi i Sjedinjenim Američkim Državama. Diplomirao je na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu. Dobitnik je niza uglednih nagrada i stipendija, među kojima se ističu: Posebno priznanje na 15. trijenalu hrvatskog kiparstva (Gliptoteka Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, Zagreb, 2025.); Ex Aequo nagrada na 29. slavonskom bijenalu (Muzej likovnih umjetnosti, Osijek, 2024.); Velika nagrada na 9. hrvatskom trijenalu grafike (Kabinet grafike Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, Zagreb, 2024.); Ex Aequo nagrada na 27. slavonskom bijenalu (Muzej likovnih umjetnosti, Osijek, 2020.); Nagrada Hrvatske sekcije Međunarodnog udruženja likovnih kritičara na 54. zagrebačkom salonu (Hrvatsko društvo likovnih umjetnika, Zagreb, 2019.); Art Omi rezidencijalni program (Art Omi, Ghent, NY, SAD, 2017.); nagrada 36. splitskog salona (Hrvatska udruga likovnih umjetnika, Split, 2009.); ArtsLink rezidencijalni program (Portland

Institute for Contemporary Art, Portland, OR, SAD, 2006.); Cité internationale des arts rezidencijalni program (Cité internationale des arts, Paris, Francuska, 2005.); te Velika nagrada na 8. trijenalu hrvatskog kiparstva (Gliptoteka Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, Zagreb, 2003.). Njegovi radovi nalaze se u zbirkama Muzeja suvremene umjetnosti u Zagrebu, Galerije umjetnina u Splitu, Galerije umjetnina u Zadru, Muzeja moderne i suvremene umjetnosti u Rijeci te Koroške galerije likovnih umetnosti u Slovenj Gradecu, Slovenija. Od 1998. predaje kolegije slikarstva i crtanja na Odsjeku za slikarstvo Umjetničke akademije u Splitu, gdje je 2018. promaknut u trajno zvanje redovitog profesora.

Valentina Radoš je kustosica u Muzeju likovnih umjetnosti gdje je voditeljica *Zbirke slikarstva druge polovice 20. stoljeća (od 1945. godine do danas)*, *Zbirke crteža i grafika druge polovice 20. stoljeća (od 1945. godine do danas)* i *Zbirke novi mediji (video, DVD, digitalna grafika, instalacije)*. Uži stručni interesi su joj umjetničke prakse 20. i 21. stoljeća te vizualne komunikacije. Od 2010. godine je kustosica Slavenskog biennale-a. Recentni autorski projekti su: 24. Slavonski biennale – Jednom jedan putnik; (MLU, 2014. –2015.); I was call you tomorrow – Krunoslav Stipešević; (MLU, 2015.); Granice vidljivosti - 25. slavonski biennale, (MLU, 2016 –2017.), Ivan Faktor - Film koji samo ja gledam, (MLU, 2017.); Tarwuk - 20170621_141332 (2)., (MLU, 2017. –2018.); 26. slavonski biennale – Ravna ploča (MLU 2018.-19.); Davor Sanvincenti Zemlja će jednom biti sunce (MLU 2020); 27. slavonski biennale – Slika kao virus (MLU 2020.); Istočni grijeh (MLU 2021.); Kako su Frukovi radovi nastavili živjeti (MLU 2021.); Alignment – Miran Blažek (MLU 2022.); 28. slavonski biennale, Nove paradigme sreće – od osječke dade do suvremenog kaosa (MLU 2022.); 29. slavonski biennale Institut nevidljivog – prostori percepcije (MLU 2024.); Tomo Savić-Gecan Bez naziva (MLU 2025.); Julije Knifer 100 godina, Papiri – mjera slobode (MLU 2026.). Članica je Udruženja likovnih kritičara AICA.

Lea Vene je povjesničarka umjetnosti, kulturna antropologinja i teoretičarka mode. Završila je post master studij Critical Images i R-Lab na Royal Institute of Art, Stockholm, Švedska. Radila je kao kustosica u Fotogaleriji Kic i Galeriji Miroslav Kraljević. Trenutno kurira programe za međunarodni festival fotografije Organ Vida i galeriju Močvara. Radi kao istraživačica u Centru za istraživanje mode i odijevanja – CIMO i predaje kao vanjska suradnica na Tekstilno-tehnološkom fakultetu, Akademiji dramske umjetnosti i Die Angewandte u Beču.